

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **STOJKASTAV spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 8, Pod Labuťkou 952/13, zast. JUDr. Jaroslavem Trkovským, advokátem, sídlem Mírové nám. 124, Louny, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2013, zn. 2125/530/13/Zm, 74542/ENV/13,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Ústí nad Labem (dále jen „inspekce“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3.10.2013, č.j. ČIŽP/44/OOH/SR01/1306193.008/13/ULP a napadené rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 700.000,- Kč za porušení povinnosti vyplývající z ust. § 18 odst. 4 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel zařízení ke sběru, výkupu a úpravě odpadů, vykoupil v období od 18.2.2013 do 12.4.2013 od fyzické osoby pana D. S. ve 14 případech celkem 380 kg měděných hřbitovních uren.

Žalobce namítá v žalobě, že byla zkrácena jeho práva nezákonným rozhodnutím žalovaného, s nímž nesouhlasí, protože rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného vyhodnocení důkazů a skutečností.

Žalobce především namítá, že nevěděl, že odpad, který byl celkem ve 14 případech v předmětném období vykupován od pana D. S., je výkupem měděného odpadu, který pochází z uren, tedy věci pietního charakteru. Tento údaj se dozvěděl až v od Policie ČR, která vyšetřovala trestnou činnost pana D. S.. Žalobce vycházel z tvrzení pana D. S., že se jedná o odpad z demontáže klempířských prvků, které obdržel od svého strýce ze SRN. Dle žalobce se jednalo o běžný měděný odpad, který byl obdobný jinému měděnému odpadu. Skutečnost, že se jednalo o věci pietního charakteru, nebylo shledáno ani zpracovatelskou firmou, již byla část zmíněného odpadu předána k dalšímu zpracování. Správní orgán u zpracovatele vůbec neprovedl šetření a vycházel pouze z oznámení policie.

V návaznosti na uvedené namítá žalobce, že správní orgán sám objektivně nezjistil skutkový stav a pouze vycházel ze zjištění Policie ČR. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, který v odůvodnění uvedl, že „*na základě dopisu provedla ČIŽP kontrolu u žalobce a podle výkupu se potvrdilo, že došlo k výkupu části věci pietního charakteru...*“, protože výkupky jsou na „měděný odpad“ a nikoliv na věci pietního charakteru.

Dle žalobce žalovaný účelově interpretuje v neprospěch žalobce vyjádření jeho jednatele. Žalobce namítá, že žalovaný nehodnotil vyjádření žalobce ze dne 22. 7. 2013 v kontextu tehdejší situace. Ve vyjádření sice jednatel připustil, že došlo k výkupu hřbitovních uren a sdělil, že učinil výchovná a organizační opatření, aby se obdobné jednání neopakovalo, učinil tak však na základě vyjádření Policie ČR.

Žalobce rovněž vytýká žalovanému „snahu potrestat žalobce tzv. za každou cenu“, což dovozuje z části odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný mimo jiné uvedl, že „*žalobce není zbaven odpovědnosti za výkup odpadu pietního charakteru, když jeho zaměstnanec nevěděl, že vykupuje urny, jelikož dlouho pobývá v ČR a sběrna se nachází v blízkosti hřbitova*“. Takové hodnocení je zcestné a zavádějící, stejně jako odůvodnění, že „*zaměstnanec žalobce svým jednáním, tedy tím pádem žalobce, tak svým jednáním napomáhal v pokračování trestné činnosti pachatele*“. Žalovaný v rámci odůvodnění rozhodnutí posuzuje de facto otázku, která mu nepřísluší, když hodnotí osobu zaměstnance žalobce, potažmo i žalobce, k nimž uvádí, že napomáhali v pokračování trestné činnosti hlavnímu pachateli, k čemuž žalobce dodává, že pokud by uvedené vyplynulo z vyšetřování, bylo by takové jednání postiženo v rámci trestního řízení.

Závěrem žaloby uvedl žalobce, že je bezproblémovou výkupnou, poukázal znovu, že nebylo v jeho možnostech zjistit, že jde o odpad pietního charakteru a rovněž poukázal na jeho podporu ze strany obce Libčeves. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, in eventum, aby soud využil svého moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k věci uvedl, že nesouhlasí s tím, že by byla v proběhlém řízení jakkoli krácena práva žalobce, ať již před správním orgánem I. stupně, nebo žalovaným. Skutečnost, že žalovaný vycházel ze zjištění Policie ČR, je dle žalovaného zcela v souladu se zákonem.

Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že zajištěné předměty nevykazovaly jakékoli klempířské prvky, naopak z jejich vzhledu bylo jednoznačně patrné, že se jedná o urny určené k uložení lidských ostatků, přičemž skutečnost, že byl zaměstnanec provozovny žalobce zproštěn obžaloby, je zcela irrelevantní ve vztahu k porušení zákona o odpadech. Žalovaný rovněž poukazuje na důvod přijetí novely zákona o odpadech, jímž bylo do zákona vloženo

ust. § 18 odst. 3 až 11, které bylo mimo jiné též reakcí na odcizení a znehodnocení mosazných nápisů na náhrobcích v památníku v Terezíně.

Pokud žalobce argumentuje tím, že na výkupkách je uvedeno, že byl vykoupen měděný odpad, k tomuto žalovaný pouze uvádí, že daný fakt nevylučuje, že pracovník žalobce již v době vyplňování výkupek jednal s plným vědomím toho, že výkup odpadu pietního charakteru je zakázán a v daném případě účelově uvedl, že se jedná o měděný odpad. Na účelovost počínání pracovníka žalobce usuzuje žalovaný rovněž ze skutečnosti, že se pachatel pokoušel prodat uvedené urny v jiných provozovnách, kde byl právě z důvodu, že pracovníky bylo rozpoznáno, že se jedná o urny, odmítnut. Dle žalovaného je třeba zohlednit, že k výkupu odpadu pietního charakteru došlo opakovaně, tj. celkem ve 14 případech, proto považuje argumentaci neznalostí za bezpředmětnou.

Námítku žalobce, že snahou žalovaného bylo potrestání žalobce za každou cenu, považuje žalovaný za nesmyslnou. Poukazuje na obsah správního spisu a zdůrazňuje, že postih žalobce byl pouze reakcí na jeho předchozí nezákonné jednání, když žalobce prokazatelně opakovaně vykoupil uvedené předměty a tím napomáhal trestné činnosti jiných osob. Současně žalovaný poukazuje na skutečnost, že správní orgány uváděly ve svých rozhodnutích ve vztahu k existenci provozovny jiné skutečnosti, než které posléze uvádí ve své žalobě žalobce.

K otázce přiměřenosti pokuty žalovaný uvádí, že při stanovování její výše vycházel jednak ze správního spisu a jednak z informací z registru ISPOP, z něhož vyplývá, že zařízení za rok 2012 přijalo celkem 876 t železa, 8 t mědi a bronz, 12 t hliníku, 0,5 t zinku a 1,73 t olova, kdy při stanovených výkupních cenách od veřejnosti za železo ve výši 4,8 Kč/kg, měď ve výši 120 Kč/kg, hliník ve výši 33 Kč/kg, olovo ve výši 31 Kč/kg, činila hodnota jen přijatých odpadů necelých 7 milionů korun. S ohledem na tuto skutečnost pokládá žalovaný tvrzení žalobce o výši současných příjmů za nesmyslné. Současně poukazuje na skutečnost, že žádné věrohodné doklady o svém hospodaření žalobce v průběhu správního řízení nepředložil. Výše pokuty nemohla proto být likvidační, současně však nemohla být ani nižší, a to zejména s ohledem na preventivní funkci pokuty.

V replice setrval žalobce na žalobních námítkách a dále uvedl, že správní orgán nemá odbornost v oblasti klempířství a nepřísluší mu proto hodnotit, zda vykoupený materiál měl povahu klempířských prvků, či nikoli. Žalobce se ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že zaměstnanec žalobce napomáhal trestné činnosti jiných osob, v této souvislosti poukazuje na zprošťující rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 24.9.2013, sp.zn. 5T 26/2013, který je v právní moci od 25.9.2013.

K nepředložení dokladů o výši jeho příjmů žalobce uvádí, že tato skutečnost není předmětem dokazování v rámci řízení o porušení zákona o odpadech. Pokud žalovaný vycházel z údajů z evidence, poukazuje žalobce na skutečnost, že uvedené údaje nedokládají konečný hospodářský výsledek.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (v přípisu ze dne 2. 1. 2014) i žalovaný (v přípisu ze dne 15. 1. 2014) výslovně uvedli, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V daném případě byla rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem ze dne 3.10.2013, č.j. ČIŽP/44/OOH/SR01/1306193.008/13/ULP žalobci uložena pokuta ve výši 700.000,- Kč dle ustanovení § 66 odst. 2 písm. f) zákona o odpadech, v tehdy platném a účinném znění. Tato pokuta byla následně potvrzena rovněž napadeným rozhodnutím žalovaného.

Skutková podstata projednávaného deliktu je vymezena v § 18 odst. 4 zákona o odpadech, dle kterého *„Provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů nesmí vykupovat odpady stanovené prováděcím právním předpisem podle odstavce 11, s výjimkou autovraků, od fyzických osob.“* Zvláštním právním předpisem, na nějž dané ustanovení zákona odkazuje je pak vyhláška č. 383/2001 Sb., konkrétně ust. § 8 odst. 5, které stanoví, že *„Odpady, jež provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů nesmí vykupovat od fyzických osob, se vymezují jako odpady, mající povahu a) uměleckého díla nebo jeho části, b) pietního nebo bohoslužebného předmětu nebo jeho části, c) průmyslového strojního zařízení nebo jeho části, d) obecně prospěšného zařízení nebo jeho části, zejména zařízení pro hromadnou dopravu, dopravního značení, součásti nebo příslušenství veřejného prostranství a pozemních komunikací a energetické, vodárenské nebo kanalizační zařízení, nebo e) části vybraného výrobku, vybraného odpadu a vybraného zařízení podle § 25 odst. 1 písm. c) a h) zákona.“*

Dle § 66 odst. 2 písm. f) zákona o odpadech, v tehdy platném a účinném znění, *„Pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která neplní povinnosti stanovené v § 18 odst. 3 až 11 nebo § 37b odst. 1 písm. i).“* Z dikce citovaného ustanovení je patrné, že odpovědnost za porušení povinnosti je koncipována jako odpovědnost objektivní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. č. 3 As 60/2007 – 62), nikoli subjektivní. Pro posouzení odpovědnosti je proto rozhodující, zda byl předmětný odpad vykoupen, či nikoli, otázka zavinění je v tomto směru irelevantní. Ze správního spisu vyplývá, že k výkupu odpadu pietního charakteru došlo v provozovně žalobce jeho zaměstnancem v období od 18.2.2013 do 12.4.2013 v celkem 14 případech. Skutková podstata správního deliktu byla žalobcem naplněna, neboť zaměstnanec žalobce, pan M. P. v dané věci jednal jménem a na účet žalobce, tedy i delikt spočívající ve výkupu odpadu pietního charakteru, je na místě připisovat žalobci. Již z tohoto důvodu nemohla být úspěšnou námitka žalobce, že nevěděl, že odpad, který byl celkem ve 14 případech v předmětném období vykupován od pana D. S., je výkupem měděného odpadu, který pochází z uren, tedy věci pietního charakteru. Sama skutečnost, že zaměstnanec žalobce, pan M. P., který předmětný výkup realizoval, s ohledem na jeho životní zkušenosti nevěděl, že jde o věci pietního charakteru, je nerozhodná. Správně bylo již správním orgánem prvního stupně uvedeno v jeho rozhodnutí, že účastníkovi bylo nepochybně známo, že výkupčí zařízení je ukrajinské národnosti a vzhledem k jeho životním zkušenostem mu nemusí být některé české zvyklosti nebo tradice známy, proto měl zajistit (např. formou proškolení), aby výkupčí přesně věděl, které odpady je možné do zařízení přijímat a které nikoliv.

K poukazu žalobce, který vytýká správnímu orgánu, že neprovedl šetření u zpracovatele předmětného odpadu, který rovněž neshledal, že se jednalo o věci pietního charakteru, soud uvádí, že zvolený postup správního orgánu, který neprováděl šetření u zpracovatelské firmy, byl zcela v souladu se zásadou hospodárnosti řízení dle § 6 odst. 2 správního řádu. Správní orgán zcela správně vyhodnotil na základě do té doby zajištěných podkladů, že by se v daném případě jednalo o dokazování zcela nadbytečné, neboť zejména z barevné fotodokumentace obsažené ve správním spise, je zcela evidentní, že žalobce vykoupil urny na lidský popel a nikoli části klempířských prvků. Pouze pro doplnění soud uvádí, že tvrzení žalobce, že se jeho zaměstnanec domníval, že se jedná o části klempířských prvků ze SRN, je značně nevěrohodné, zejména v kontextu s tím, že takto zaměstnanec žalobce vykoupil urny v celkem 14 případech v průběhu necelých 2 měsíců, kdy celkově se jednalo o odpad o hmotnosti 380 kg. Jak je patrné z žalobcem předloženého protokolu o hlavním líčení ze dne 19.9.2013 (který připojil k podanému odvolání), sám zaměstnanec žalobce připustil, že obsah pytlů kontroloval jen na začátku, posléze ale již obsah důsledně nekontroloval.

Námítku žalobce, že správní orgán sám objektivně nezjistil skutkový stav a pouze vycházel ze zjištění Policie ČR, vyvrací obsah správního spisu. I když je zřejmé, že podnětem k činnosti správního orgánu prvního stupně v daném řízení bylo oznámení Policie, lze konstatovat, že správní orgán poté sám provedl kontrolu předmětného zařízení za účasti jednatele žalobce a to dne 23. 5. 2013, jejíž průběh je zaznamenán v protokole o kontrolním zjištění. Předmětem kontroly bylo prošetření skutečností, týkajících se výkupu měděných uren v období od 18. 2. 2013 do 12. 4. 2013 a to právě na základě podnětu Policie ČR doručeného inspekci dne 30. 4. 2013. V rámci kontroly byly správnímu orgánu předloženy listiny týkající se podnikatelské činnosti žalobce konkrétně v protokole specifikované, mj. výkupky odpadů z období od 18. 2. 2013 do 12. 4. 2013, průběžná evidence vykoupených odpadů a odpadů dále předávaných oprávněným osobám, roční hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2012 za zařízení odeslané do systému ISPOP. Součástí správního spisu je i CD disk dokumentující v barevných fotografiích předmětný odpad. Ve správním spise jsou rovněž založeny výkupky odpadů z období od 18. 2. 2013 do 12. 4. 2013 v počtu 14 ks. K provedené kontrole jednatele žalobce v přípisu doručeném inspekci dne 31. 5. 2013 zdůraznil, že měděný odpad neviděl, nepřebíral jej a je mu známo, že vůči zaměstnanci M. P., který je bratrem jednatele, bylo zahájeno trestní stíhání.

Žalobci bylo poté zasláno „Oznámení o zahájení správního řízení“ ze dne 26. 6. 2013, v němž je obsaženo i stanovisko správního orgánu k žalobcem uplatněným námitkám, včetně námítky, že inspekce vychází pouze z úvah policejního orgánu, k níž inspekce mj. uvedla, že policií je řádně zdokumentována skutečnost, že žalobce vykoupil od pana D. S. ve 14 případech 380 kg měděného odpadu tvořeného výhradně odcizenými měděnými hřbitovními urnami, což bylo potvrzeno výpovědí jednak výkupčího, jednak zadrženého pana D. S.. Žalobce se k oznámení o zahájení správního řízení vyjádřil přípisem doručeným inspekci dne 22. 7. 2013, v němž mj. uvedl, že připouští, že došlo k výkupu měděných hřbitovních uren a že neznalost zaměstnance – výkupčího provozovny společnosti – o vzhledu a pietní funkci uren nemůže ze společnosti sejmut odpovědnost, vzniklé situace je mu líto a žádá, aby bylo přihlédnuto k tomu, že ke škodné události došlo neúmyslným a nevědomým jednáním jeho zaměstnance.

K dotazu inspekce sdělila Policie ČR přípisem ze dne 12. 8. 2013 mj., že obviněný S. způsobil celkovou škodu 235.576 Kč a dle jeho výpovědi odevzdával všechny odcizené urny pouze do společnosti STOJKASTAV spol. s r. o.

Usnesením ze dne 19. 8. 2013 inspekce stanovila žalobci lhůtu 10 dnů ode dne doručení, v níž se může vyjádřit k podkladům, které inspekce v řízení shromáždila. Žalobce se ke shromážděným podkladům nevyjádřil a správní orgán prvního stupně vydal dne 3.10.2013 rozhodnutí, kterým žalobci uložil pokutu za předmětný delikt ve výši 700.000,- Kč.

Soud po stručné rekapitulaci obsahu správního spisu a průběhu správního řízení uvádí, že správní orgány shromáždily v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu dostatek důkazů, jenž jim umožnily dospět k závěrům uvedeným v napadených rozhodnutích. Soud se neztotožnil s žalobcem, že správní orgány vycházely toliko ze zjištění Policie ČR, neboť závěry učiněné správními orgány jsou jednoznačně podpořeny listinami obsaženými ve správním spise, včetně fotodokumentace předmětného odpadu. Správní orgány dospěly k závěru, který koresponduje se zjištěním orgánů činných v trestním řízení.

Lze dodat, že důkazní prostředky byly doplněny v rámci odvolacího řízení žalobcem o rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 24. 9. 2013, č.j. 5 T 26/2013-1697 a o protokol o hlavním líčení ze dne 19. 9. 2013 sepsaný u Okresního soudu v Litoměřicích v trestní věci č.j. 5 T 26/2013.

Ke vznesené výhradě žalobce ohledně údajů na výkupkách, soud uvádí, že skutečnost, že výkupky se vztahují k předmětnému odpadu, vyplývá nejen z trestního řízení vedeného proti panu D. S. a panu M. P., zaměstnanci žalobce, ale logicky tato skutečnost vyplývá již z toho, že jiné výkupky vztahující se k předmětnému období v souvislosti s výkupem od pana D. S. nebyly žalobcem v rámci kontroly předloženy. Sama skutečnost, že výkupky obsahují pouze údaj – měď ostatní – není v nich tedy explicitně uvedeno, že byl vykoupen odpad pietního charakteru, je v tomto směru irelevantní.

Soudem rovněž nebylo zjištěno, že by docházelo v daném případě k tvrzenému účelovému hodnocení důkazů a vyjádření žalobce v jeho neprospěch, resp. ke snaze potrestat žalobce za každou cenu.

Ve vztahu k této námitce shledává soud vhodným zdůraznit, že žalobce, jakož i všichni jeho zaměstnanci jsou povinni dodržovat veškeré právní normy České republiky, které se na ně vztahují a neznalost zákona neomlouvá ani jeho, ani jeho zaměstnance. Bylo povinností žalobce řádně proškolit své zaměstnance a zajistit, že tito budou právní normy České republiky dodržovat. Pokud je poukazováno na kulturní rozdíly mezi zemí původu zaměstnance a Českou republikou a tímto je omlouváno pochybení zaměstnance žalobce, je třeba uvést, že žalobce věděl, kdo je jeho zaměstnancem, věděl, odkud pochází a tedy, že zde může existovat riziko výkupu pietního odpadu a měl tudíž dbát, aby byl jeho zaměstnanec řádně poučen o zákazu výkupu tohoto obsahu. Skutečnost, že takto neučinil, resp. nezajistil, že jeho zaměstnanec bude dbát důsledně povinností a právních norem vztahujících se k jím vykonávané práci, jde plně k tíži žalobce.

Ve vztahu k posuzování otázky účasti na trestné činnosti D. S. správním orgánem prvního stupně a posléze i žalovaným, soud uvádí, že žalobce účelově jednotlivé věty vytrhává z kontextu rozhodnutí, neboť při bližším zkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i napadeného rozhodnutí, je evidentní, že správní orgán nedovozoval trestněprávní odpovědnost žalobce ani jeho zaměstnance, ale poukazoval pouze na morální spoluodpovědnost žalobce a jeho zaměstnance, neboť lze konstatovat, že výkupem pietního odpadu vytvořili poptávku u dnes odsouzeného D. S., který získal odbytiště pro odcizené urny a důvodně mohl předpokládat, že pokud bude ve své trestné činnosti pokračovat, žalobce od něj odcizené urny vykoupí. Pokud žalobce argumentuje zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ve vztahu k jeho zaměstnanci panu M. P., pak soud pokládá za vhodné připomenout, že pan P. byl stíhán pro přečin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) trestního

zákoníku, a obžaloby byl zproštěn podle § 226 písm. b) tr.ř., tedy proto, že žalovaný skutek není trestným činem, jinými slovy soud v trestní věci dospěl k závěru, že se skutek stal, spáchal ho P., pouze se v daném případě nejednalo o trestný čin, v opačném případě by byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) tr.ř.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že skutková podstata správního deliktu žalobce byla řádně a v plném rozsahu ve správním řízení prokázána a provedenému dokazování, ani správnímu řízení není co vytknout.

Protože žalobce navrhl v žalobě, aby soud výši uložené pokuty za správní delikt snížil, zabýval se soud i tím, zda je namístě v daném případě nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.

Soud konstatuje, že při stanovení výše pokuty postupovaly správní orgány obou stupňů v souladu se zákonem, soud neshledal jejich pochybení při hodnocení kritérií pro uložení sankce. Z odůvodnění výše uložené sankce je patrné, jakými úvahami byly správní orgány obou stupňů vedeny, objasnily, že se jednalo o porušování povinností výkupem odpadu pietního charakteru, přičemž zohledněno bylo i to, jakým způsobem žalobce spolupracoval se správními orgány, že vedl řádně evidenci osob, od nichž odpad vykupoval a v důsledku nakládání s odpady nedošlo k ohrožení životního prostředí. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že reagovaly na konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.12.2013, sp.zn.: 2 As 130/2012-20 „... ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty (byť uložené v rámci zákona). Užitím moderačního práva soud především fakticky aprobejuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě je užití moderace vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením takového rozhodnutí (jeho části) pro jeho nezákonnost. Tím, že soud trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž nahrazuje jeho správní úvahu úvahou vlastní (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).“

Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č.j. 1 As 9/2008-133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že „Likvidační pokutou“ je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým

poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. “

V daném případě se soud ztotožnil se závěry správních orgánů o naplnění skutkové podstaty spáchaného deliktu i o způsobu jeho spáchání (četnost, morální stránka jednání a v neposlední řadě i fakt, že žalobce měl z daného jednání ekonomický prospěch).

Žalobce k doložení svých majetkových poměrů pro své tvrzení, že výše uložené pokuty je z tohoto pohledu zjevně nepřiměřená, nepředložil soudu žádný doklad. Soud tak vycházel ze správního spisu a z vyjádření žalovaného, podle kterého za rok 2012 dle evidence ISPOP činila hodnota jen žalobcem přijatých odpadů necelých 7 milionů korun, neboť ač žalobce ve své replice proti tomuto údaji brojí, nikdy nepředložil (ani ve správním, ani v soudním řízení) jediný důkaz o tom, že roční zisk žalobce činí 100.000,- Kč – 140.000,- Kč za rok.

Městský soud v Praze tak dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 700.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 66 odst. 2 písm. f) zákona o odpadech v rozmezí od 0 Kč do 1 000 000 Kč. Pokuta byla uložena ve výši 70% sazby.

Soud se neshoduje s žalobcem ani v jeho tvrzení, že výše uložené pokuty je s ohledem na jeho majetkové poměry zjevně nepřiměřená. V daném případě se jedná o situaci, kdy žalobce se opakovaně dopustil správního deliktu, závažného především z hlediska morálního (nepřímo motivoval pachatele k dalším krádežím uren na lidský popel). Rovněž nelze ani přehlédnout preventivní funkci pokuty, kdy výši pokuty je třeba vyměřit s ohledem na veškeré okolnosti případu, a to ve výši takové, aby její výše odradila pachatele od dalšího páčání správních deliktů a vedla k jeho nápravě.

Za této situace dospěl soud k závěru, že předmětná pokuta není v takové výši, aby byla způsobilá sama o sobě přivodit platební neschopnost žalobce, přičemž jak je patrné ze správního spisu, žalobci byla dána možnost splátkového kalendáře, což nepochybně samo o sobě zmírnilo citelnost zásahu do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.

Soud uzavírá, že otázku přiměřenosti uložené pokuty posuzoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č.j. 6 As 250/2014 – 35 mimo jiné uvedl, že „ Závěrem lze podotknout, že účelem korektivu zákazu ukládání sankcí v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej vykládat tak, aby sloužil k ochraně subjektů v hospodářských potížích před trestem za porušení jejich právních povinností tím, že každý podnikatel vykazující účetní ztrátu by se v takovém případě mohl vyhnout postihu, resp. vyhnout sankci v citelné výši. Takový postup by popíral preventivní a represivní funkci trestu, tedy samotný smysl správního trestání. “

Soud proto neshledal důvod pro moderaci uložené pokuty ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by jí náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. listopadu 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.